

УДК 341.1

DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v4.2024.28>*Р. М. Бірюков**orcid.org/0009-0001-9550-6383**заступник начальника департаменту**Національної поліції України*

ВЗАЄМОДІЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ДЕРЖАВ В РОЗБУДОВІ МІЖНАРОДНОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО СПІВРОБІТНИЦТВА В ЄВРОПІ В 1980-Х–1990-Х РОКАХ

Постановка проблеми. Сучасні структури міжнародного поліцейського співробітництва в Європі походять від Групи ТРЕВІ, що була сформована в 1970-х роках. Такі структури як Європол є результатом тривалої структурної еволюції, що протікала в дебатах держав про їхнє призначення та повноваження. Вирішальний момент відбувся на зламі 1980-х та 1990-х років, коли в дебатах держав-учасниць Групи ТРЕВІ народилася ідея Європолу. В статті досліджуються ці дебати, позиції та преференції держав, що призвели до створення європейських структур поліцейського співробітництва в тому вигляді, в якому вони існують зараз.

Метою дослідження є виявлення природи та особливостей розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в 1980-х та напочатку 1990-х років.

Стан опрацювання проблематики розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в досліджуваній період важко назвати задовільним. У вітчизняній літературі відсутні навіть початкові розвідки з даного питання. В зарубіжній літературі можна виділити ряд авторів, що дослідили політичну та інституційну історію інститутів міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в досліджуваній період, серед яких можна виділити роботи В. Брюггемана, Н. Надельмана, Е. Маротти. Водночас, комплексне дослідження вказаних питань досі відсутнє. Дана стаття є спробою подолати цю прогалину в дослідженнях.

Виклад основного матеріалу. Після приблизно десятиліття існування Групи ТРЕВІ розпочалася дискусія щодо форми та організації європейського поліцейського співробітництва. Зокрема, міністри дебатували щодо раціоналізації та подальшої інституціоналізації, в тому числі, можливого створення постійного секретаріату та розширення функціонального охоплення Групи. Починаючи з 1985 року деякі з них навіть вимагали створити повністю нову організаційну структуру для спільної боротьби з міжнародним тероризмом та організованою злочинністю в ЄЕС. В цей час самі Спільноти переживали стрімкі зміни в різних сферах, що створило відчуття втрати контролю та посилювало функціональний

тиск для сумісної роботи. До 1986 року ЄЕС включав 12 держав-учасниць, а в 1995 році планувалося довести їхню кількість до п'ятнадцяти. В тому ж 1985 році було підписано Шенгенську угоду [1], що фактично усунуло внутрішні кордони. Менш ніж через рік був підписаний Єдиний європейський акт [2], що зняв нові обмеження в завершенні формування внутрішнього ринку та заклав основи для політичного та валютного союзу, а також для формування проекту єдиної європейської валюти.

Інші неочікувані події, такі як падіння Берлінського муру та Залізної завіси в 1989 року з подальшим розвалом Радянського Союзу в 1991 році підкреслили необхідність спільної роботи у все більш взаємопов'язаних ЄЕС, що призвело до перетворення Спільнот на Європейський Союз в 1992 році. Недивно, що Європейська Рада на засіданні 28–29 червня 1991 року в Люксембурзі вирішила суттєво розширити співробітництво в сфері правосуддя та внутрішніх справ [3] та погодилася на створення Центрального європейського управління кримінальних розслідувань, що в перспективі призвело до запуску проекту Європолу в 1999 році. Однак, цей процес, як і у випадку з Групою ТРЕВІ не був простим та прямим. На відміну від останньої, де три держави-учасниці явно відіграли найбільшу роль в створенні нової структури, тут жодна держава, за виключенням Німеччини, явно не підтримала і не відіграла проактивної ролі в процесі.

Перша стадія запуску Європолу розпочалася в 1980-х, коли Італія запропонувала консолідувати різні формати співробітництва в єдиній структурі Європейського офісу кримінальної розвідки (European Criminal Intelligence Office) [4]. Хоча ця ініціатива виявилася провальною, держави-учасниці почали все більш активно обговорювати необхідність формального поєднання сил у боротьбі з наркозлочинністю. В цьому контексті були здійснені важливі кроки для посилення європейської координації, в тому числі, через централізацію та професіоналізацію. Кульмінацією першої стадії процесу створення Європолу стала британська пропозиція зустрічі міністрів держав-учасниць Групи ТРЕВІ в квітні

1989 щодо створення національних підрозділів боротьби з наркозлочинністю як попередників відповідного європейського органу. Хоча національні органи були створені швидко, дискусія щодо європейського підрозділу була відкладена [5, с. 301].

Преференції та інтеграційна динаміка визначила другу фазу створення Європейського поліцейського управління. Спираючись на досягнення другої половини 1980-х років, німецький канцлер Гельмут Коль планував добитися створення Європолу на зустрічі Європейської Ради в червні 1991 року, де він представив далекосяжну практичну пропозицію щодо співробітництва в сфері правосуддя та внутрішніх справ ЄС [6]. Незважаючи на формальний консенсус щодо потреби в інтенсифікації співробітництва, держави-учасниці не змогли домовитися щодо деталей такої організації. Відповідно, друга фаза відзначилася переговорами щодо обсягу та повноважень потенційного Європолу, а також попередніми альтернативними угодами, такими як запуск Підрозділу Європолу з боротьби з незаконним обігом наркотиків.

Остання фаза створення Європолу тривала від підписання Конвенції про Європол в 1995 році [7] до початку його діяльності в 1999 році. В рамках цієї фази відбувалися переговори щодо імплементації Конвенції, в тому числі, обговорення початкової структури Європолу, його компетенцій та повноважень. Коли Європол нарешті почав роботу 1 липня 1999 року, він представляв собою результат майже десятиліття переговорів та зближення різних національних преференцій.

Взаємозалежність відіграла тут особливо важливу роль, що призвело до пристосування преференцій держав на користь співробітництва на рівні ЄЕС, а ведучі держави запропонували свою підтримку європейській інтеграції в сфері внутрішньої безпеки та поліцейського співробітництва. Національні системи та внутрішні культури безпеки та поліцейської діяльності відіграли допоміжну роль в інтеграції державних преференцій. Обсяг в якому політична система була сумісною з європейським порядком управління, безумовно, робив відповідний уряд більш або менш відкритим для співробітництва з ЄС в цій чутливій сфері. Аналогічним чином, питання про те, чи політика держави традиційно слідувала внутрішній традиції централізації та інтеграції робило суттєвий внесок в преференції держав на користь європейської інтеграції та координованої діяльності.

Структурна будова внутрішньодержавних культур управління національною безпекою, таким чином, суттєво полегшувала професіоналізацію співробітництва в Спільнотах. Політизація цього питання, безумовно, підвищувала політич-

ний тиск та часто посилювала державні позиції на користь європейських колективних дій. Однак, самої політизації було недостатньо для довготривалого впливу на вироблення політики. Коли не вистачало інших факторів, політизація сама по собі не могла достатньо вплинути на преференції держав та створити позитивні результати інтеграції. Аналогічно, внутрішньодержавні та міжнародні актори не могли справити суттєвого та довготривалого впливу на преференції держав-учасниць ЄС.

Ініціатива та кінцеві рішення щодо просування європейського поліцейського співробітництва походили з вищих політичних рівнях, а вплив з боку національних виконавчих та безпекових органів залишався обмеженим та суттєво розрізнявся в залежності від держави та її внутрішньої системи. Аналогічно, супранаціональні актори не впливали на позиції держав-учасниць Спільнот. Європейське поліцейське співробітництво продовжувало відбуватися, переважно, в міжурядовому та неформальному форматі поза мережею Спільнота та не передбачало регулярної участі інституцій ЄЕС. Лише після підписання Маастрихтського договору, а особливо після ухвалення правових інструментів, що утворили Підрозділ Європолу з боротьби з незаконним обігом наркотиків та власне сам ЄВРОПОЛ, Європейська Комісія почала відігравати помітну роль. Тим не менш, в 1990-х роках вплив цих структур залишався обмеженим. Хоча внутрішньодержавні та міжнародні актори змогли посилити підтримку національних преференцій, вони не справляли суттєвого впливу на держави-учасниці при створенні Європолу.

Розглянемо ці та інші питання більш докладно. Під час зустрічі міністрів внутрішніх справ держав-учасниць Групи ТРЕВІ 20 червня 1985 року, міністр внутрішніх справ Італії Оскар Луїджи Скальфаро формально представив пропозицію щодо створення нового європейського органу для централізації існуючих європейських форматів поліцейського співробітництва [8].

Документ Скальфаро передбачав створення постійного секретаріату на європейському рівні для того, аби координувати діяльність Групи ТРЕВІ та Групи Помпиду (Групи зі співробітництва у боротьбі проти зловживання наркотиками та їх незаконного обігу) [9]. Далекосяжна інституціоналізація цієї пропозиції стає очевидною з урахуванням того, що вона потягнула за собою створення централізованих баз даних та спільних слідчих груп. Аналогічно, її функціональний обсяг був доволі широким, охоплюючи тероризм, транснаціональну організовану злочинність та наркозлочинність. Отже Італія виступила не тільки за зближення різних відмінних структур, але й запропонувала просувати європейську інте-

грацію. Цей тим мислення ілюструє зростання уваги до взаємозалежності в галузі європейського співробітництва, яка не існувала до створення Групи ТРЕВІ.

Незважаючи на загальну максималістську преференцію Італії щодо європейської інтеграції та переговорів про Маастрихтський договір, ця держава до того не була проактивною у вказаній сфері навіть в рамках Групи ТРЕВІ [10, с. 27]. Однак, в 1980-х політизація та зростання взаємозалежності почали справляти тиск на італійський уряд. Вони переважно виникли через терористичну активність, контрабанду наркотиків та національну поліцейську практику.

Більшість європейських держав скоро зіткнулися з правовими складнощами, що походять з відмінностей в національних правових системах [11, с. 74]. Це особливо вірно для випадку Італії, де конституційні обмеження та безпекова культура ускладнили італійським політикам та офіцерам поліції імплементацію європейських вимог [12, с. 17]. Хоча італійська преференція в 1980-х мала пріоритетом глобальний підхід до боротьби з контрабандою наркотиків через Європол, її децентралізована система управління безпекою ускладнювала співробітництво навіть національних органів. Організаційна та адміністративна потреба на операційному рівні у професіоналізації каналів співробітництва, що виникали, зробила додатковий внесок у виникнення італійської преференції в бік централізації. Коли в 1970-х роках була започаткована Група ТРЕВІ, італійська поліцейська система та система управління внутрішньою безпекою була достатньо децентралізованою через відсутність політичного консенсусу [13, с. 55]. Крім того, національна правова культура з питань кримінального права підривала італійську преференцію в бік транскордонного співробітництва. Як зазначає Дж. Фрідрікс, італійська конституція «категорично забороняє екстрадицію іноземців та італійських громадян за політичні злочини» [14, с. 84].

Це частково пояснює чому Німеччина та Сполучене Королівство, а не Італія (чи Франція з її триваючою реформою децентралізації) взяли на себе ініціативу в запуску європейського поліцейського співробітництва в 1970-х. В обох країнах існував міжпартійний консенсус щодо боротьби з тероризмом, а їхні поліцейські системи розвивалися в бік більш централізованої координації [15, с. 38]. На противагу цьому, Італія мала відповідний внутрішньодержавний тренд пізніше в світлі політизації. Зміни в її доволі децентралізованій системі безпеки та культурі зрештою дозволили зсунути національну преференцію в бік європейського поліцейського співробітництва та централізації.

Хоча взаємозалежність в боротьбі з тероризмом та наркозлочинністю вже створювала суттєвий функціональний тиск в бік колективних дій, зростаюче усвідомлення обох тем на національному рівні може пояснити чому Італія зрештою діяла у відповідності до своєї преференції та запропонувала амбітний план інституціоналізації співробітництва шляхом інтеграції багатьох ініціатив в рамках Групи ТРЕВІ. Тож рівень Європейських Спільнот надав Італії можливість сигналізувати про готовність до дій з урахуванням внутрішнього занепокоєння.

Відсутність альтернативних варіантів співробітництва на міжнародному рівні та зростаюча взаємозалежність зсунули преференцію Італії від ідеї про глобальне співробітництво в бік все більш прагматичної позиції, в рамках якої вона почала визнавати переваги європейського підходу. З одного боку, глобальне співробітництво в 1980-х роках ще недостатньо виконувало свої задачі. Інтерпол не зміг подолати перешкоди, які вже розчарували держави-учасниці ЄЕС в 1970-х роках, а також не зміг суттєво еволюціонувати, аби продемонструвати переваги співробітництва саме з ним [16, с. 24].

Хоча Італія раніше із сумнівом та пасивністю ставилася до ініціатив ЄЕС в боротьбі з тероризмом, вона почала сприймати європейський формат прагматичніше. В цьому контексті, високий рівень зовнішньої та внутрішньої взаємозалежності зрештою сформував її преференцію в напрямку створення централізованої структури з метою раціоналізації співробітництва. Як і багато держав-учасниць ЄЕС, Італія переживала поступове, але постійне зростання організованої злочинності та діяльності транснаціональних злочинних груп в 1980-х роках та явно виражала занепокоєння щодо втрати державного контролю в ході європейської інтеграції. Тож не дивно, що ці аргументи були включені в документ Скальфаро в 1985 році. Італійська пропозиція з'явилася посеред триваючої дискусії щодо необхідності розширити функціональний обсяг Групи ТРЕВІ, що була започаткована Німеччиною в 1980-х роках. В результаті цієї дискусії була створена, зокрема, група ТРЕВІ 3 [17, с. 43].

Документ Скальфаро, навпаки, не був реалізований. Це відбулося на тлі зростання робочих груп в рамках Групи ТРЕВІ на різних рівнях та зростання зовнішніх і внутрішніх взаємозалежностей між державами-учасницями ЄЕС, коли наднаціональне політичне підприємництво поступилося прагматичній професіоналізації існуючих мереж співробітництва та бюрократії. Органи безпеки та поліції демонстрували інтерес до переваг централізованого органу так, як він був описаний в італійській пропозиції. Наприклад, міністерство внутрішніх справ ФРН сиг-

налізувало про свій інтерес до інтенсифікації інформаційного обміну через постійний секретаріат в галузі боротьби з тероризмом. Одночасно Німеччина висловила підтримку італійській пропозиції та виступила за інституціоналізацію співробітництва у боротьбі з організованою злочинністю. Вона навіть вимагала піти далі, ніж створення секретаріату, та утворити окреме європейське поліцейське співробітництво. Тож рішення європейських урядів не реалізовувати документ Скальфаро демонструє, що вплив внутрішньодержавних політичних підприємців залишався обмеженим.

Таким чином, ані функціональний тиск, спрямований на спрощення та кращу координацію співробітництва в рамках спільноти, ані внутрішньодержавне політичне підприємство, що підштовхувало до формалізації, не змогли уніфікувати поліцейське співробітництво в 1985 році. Документ Скальфаро провалився через небажання держав-учасниць приймати його та внаслідок загальної відсутності політичної волі.

Зокрема, Німеччина була стурбована створенням ще одного органу, що могло призвести до здвоєння та перетинання функцій. Відповідно, вона виступила за розширення Групи ТРЕВІ. Аналогічний скептицизм проявляла Франція, особливо у тому, що стосувалося потенційного впливу на національні компетенції, якщо б інформаційний обмін став більш централізованим в запропонованому секретаріаті ТРЕВІ. Більшість держав-учасниць воліли концентруватися на триваючих ініціативах співпраці, ніж на створенні додаткових ініціатив та явно висловлювали свої преференції. Франція віддавала перевагу Інтерполу, в той час як Сполучене Королівство – Групі Треві та противилася подальшій формалізації [18, с. 77–81].

Це може видаватися дивним з огляду на зростаючий тиск взаємозалежності між державами-учасницями ЄС, особливо з боку міжнародного тероризму та організованої злочинності, а також зі зростанням визнання проблематики наркозлочинності. Європейські уряди зіткнулися потребою в професіоналізації існуючого співробітництва, особливо для того, аби підвищити операційну ефективність та ефективність транскордонного відомчого співробітництва.

Можливим поясненням відсутності підтримки італійської пропозиції може бути невідповідність між преференціями держав щодо вертикальної інтеграції. Можливо, тиск взаємозалежності на держави-учасниці і був сильним і сприяв європейському поліцейському співробітництву, однак ця зростаюча взаємозалежність ще не досягла достатнього рівня, аби переконати держави-учасниці в потребі глибокої інтеграції. Хоча Група ТРЕВІ на той момент існувала вже десятиліття

та на практиці була тісно пов'язана зі структурою Спільнот, Вона формально залишалася за межами ЄС. Більше того, Група ТРЕВІ так і не зробилася головним форумом співробітництва європейських держав. Звісно, вона була безпрецедентним постійно зростаючим форматом співробітництва. Однак, в середині 1980-х різні держави та окремі внутрішньодержавні органи продовжували мати своїм пріоритетом співробітництво в рамках Інтерполу та двосторонніх мереж повсякденного співробітництва [19].

В цьому контексті логічним виявляється, що європейським урядам бракувало політичної волі для того, аби зробити суттєвий крок в бік інституціоналізації так, як він був описаний в документі Скальфаро. Крім того, сама Італія була не готова слідувати власній ініціативі, оскільки вона не була сприйнята державами-учасницями ЄС. Ще до того, як вона представила документ на зустрічі міністрів внутрішніх справ держав-учасниць Групи ТРЕВІ в червні 1985 року, інші держави-учасниці оцінили ініціативу як таку, що спрямована переважно на заспокоєння італійської громадськості та політикуму. Відповідно, пропозиція, що могла стати якісним переходом в європейському поліцейському співробітництві, була швидко забута. Однак, вона певним чином підготувала ґрунт для британської пропозиції щодо створення європейського підрозділу боротьби з наркозлочинністю, що з'явилася через декілька років.

Висновки. Формування ідеї Європолу стало наслідком тривалих дискусій та поступового зближення позицій держав. Ключовими питаннями для обговорення стали роль, місце, структура та обсяг повноважень нової структури європейського поліцейського співробітництва, що мала прийти на зміну Групі ТРЕВІ. Ці дискусії спиралися на досвід Групи та точилися, переважно, між найбільшими державами ЄС, такими як Італія, Німеччина, Сполучене Королівство та Франція. Майбутній формат Європолу як міжурядової структури не відображав в повній мірі позицію жодної з цих держав, а став результатом компромісу в ключових питаннях. Цей компроміс не був повністю задовільним, однак став можливим через зростаючий інституційний тиск, що зумовлював потребу в реформуванні Групи ТРЕВІ та створенні єдиної загальноєвропейської структури поліцейського співробітництва.

Література

1. Schengen Agreement and Convention, 1985. URL: <https://eur-lex.europa.eu/EN/legal-content/glossary/schengen-agreement-and-convention.html> (дата звернення: 18.08.2024).
2. Єдиний європейський акт, 1986. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_028#Text (дата звернення: 18.08.2024).

3. European Council Luxembourg 28 and 29 June 1991 Presidency Conclusions. URL: https://www.consilium.europa.eu/media/20528/1991_june_-_luxembourg_eng.pdf (дата звернення: 18.08.2024).

4. Matiz S. Criminal Intelligence in the Fight Against Organized Crime in Italy. Charles University. URL: <https://dspace.cuni.cz/bitstream/handle/20.500.11956/177555/120430130.pdf?sequence=1&isAllowed=y> (дата звернення: 18.08.2024).

5. Stockley D. National Drugs Intelligence Unit. *Police Journal*. 1988, Vol. 61, Issue 4. P. 295-303.

6. Address given by Helmut Kohl on the outcome of the Maastricht European Council, 13 December 1991. URL: https://www.cvce.eu/content/publication/2002/2/22/12090399-dc71-42ee-8a3d-daf2420c0a9a/publishable_en.pdf (дата звернення: 18.08.2024).

7. Convention based on Article K.3 of the Treaty on European Union, on the establishment of a European Police Office (Europol Convention). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A41995A1127%2801%29> (дата звернення: 18.08.2024).

8. Hдnni A. Prequel To The Present – Multilateral Clubs And The Secret history Of International Counterterrorism Cooperation in Western Europe, 1969-1989. URL: <https://www.nsf-journal.hr/NSF-Volumes/Focus/id/1245> (дата звернення: 19.08.2024).

9. Правам людини – центральне місце в антинаркотичній політиці: Група Помпиду відзначити 50-річчя. URL: <https://www.coe.int/uk/web/kyiv/-/human-rights-at-the-heart-of-drug-policies-the-pompidou-group-s-50th-anniversary> (дата звернення: 19.08.2024).

10. Bruggeman W. ...on Europol's past and Future. *Looking Back, Moving Forward: One Hundred Meetings of the Europol Management Board*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2016. P. 26-30.

11. Nadelmann E. The Internationalization of Police Cooperation in Western Europe. Pennsylvania: Pennsylvania University Press, 1993. 476 p.

12. McDonald W.F. Politics, Criminal Prosecution and the Rationalization of Justice: Italy and the United States. *International Journal of Comparative and Applied Criminal Justice*. 1990, No 14(1). P. 15-25.

13. Hof T. Staat un Terrorismus in Italien 1969-1982. Munich: Oldenbourg Verlag, 2011. 294 p.

14. Friedrichs J. Fighting terrorism and drugs: Europe and international police cooperation. New York: Routledge, 2008. 567 p.

15. Busch H. Grenzenlose Polizei? Neue Grenzen und polizeiliche Zusammenarbeit in Europa. Mьnster: Westfдlisches Dampfboot, 1995. 514 p.

16. Marotta E. On Europol's prehistory. *Europol, 1998-2016. Looking Back, Moving Forward: One Hundred Meetings of the Europol Management Board*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2016. P. 24-26.

17. Rupperecht R. Internationalization of Police Cooperation in Western Europe: The German Perspective. *The Internationalization of Police Cooperation in Western Europe* / C. Fijnaut (ed.). Arnhem: Gouda Quint, 1993. P. 41-48.

18. Anderson M. The French Police and Cooperation in Western Europe. *The Internationalization of Police Cooperation in Western Europe*. C. Fijnaut (ed.). Arnhem: Gouda Quint, 1993. p. 49-84.

19. Hдnni A. Prequel To The Present – Multilateral Clubs And The Secret history Of International Counterterrorism Cooperation in Western Europe, 1969-1989. URL: <https://www.nsf-journal.hr/NSF-Volumes/Focus/id/1245> (дата звернення: 19.08.2024).

Анотація

Бірюков Р. М. Взаємодія європейських держав в розбудові міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в 1980-х–1990-х роках. – Стаття.

В статті розглядається актуальне питання взаємодії європейських держав в розбудові міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в 1980-х роках: в період, що став вирішальним для становлення структур європейського поліцейського співробітництва, коли, на основі досвіду, здобутого в рамках Групи ТРЕВІ, вирішувалося питання щодо створення Європолу. Аналізуються дебати щодо подальшої інституціоналізації міжнародного поліцейського співробітництва в Європі, що вирували в цей час на фоні розширення ЄС та скасування внутрішніх кордонів через Шенгенську угоду.

Наголошується на складності та нелінійності розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі у зазначений період часу. Досліджуються пропозиції окремих європейських держав щодо структури та обсягу повноважень майбутнього Європолу. Досліджується вплив зусиль по боротьбі з наркозлочинністю для формування європейського поліцейського співробітництва, зокрема розглядаються переваги окремих держав та внутрішня динаміка співробітництва.

Показуються позиції та зусилля окремих держав, спрямовані на створення Європолу. Розглядається процес переговорів щодо обсягу повноважень та структури майбутнього Європолу. Досліджується процес професіоналізації поліцейського співробітництва, що уможливив переговори щодо Європолу, та розбіжності в культурах управління поліцією, що ускладнювали цей процес.

Досліджуються пропозиції окремих держав, зокрема Італії, Німеччини, Франції та Сполученого Королівства відносно формування Європолу. Розглядаються різні позиції – від простого реформування Групи ТРЕВІ до створення повноцінної автономної структури поліцейського співробітництва. Виявляються правові складнощі, з якими зіткнулися держави при формуванні позицій щодо майбутнього Європолу. Досліджуються безпекові чинники, які підштовхували процес формування Європолу. Робиться висновок, що формування Європолу стало наслідком поступового зближення позицій європейських держав в процесі обговорення різноманітних пропозицій та сприйняття пропозицій переважно Великої Британії, Німеччини та Італії щодо структури та повноважень Європолу.

Ключові слова: міжнародне поліцейське співробітництво, поліцейська інтеграція в Європі, управління внутрішньою безпекою ЄС, Група ТРЕВІ, Європол.

Summary

Biriukov R. M. Interaction between european states in the development of international police cooperation in Europe in the 1980s–1990s. – Article.

The article examines the topical issue of the interaction of European states in the development of international police cooperation in Europe in the 1980s: in the period that became decisive for the formation of the structures of European police cooperation, when, based on the experience gained within the TREVI Group, the issue of creating Europol. The debate on the further institutionalization of international police cooperation in Europe, raging at that time against the background of EU enlargement and the abolition of internal borders through the Schengen Agreement, is analyzed.

The complexity and non-linearity of the development of international police cooperation in Europe during the specified time period is emphasized. The proposals of individual European states regarding the structure and scope of powers of the future Europol are being studied. The influence of efforts to combat drug crime on the formation of European police cooperation is studied, in particular, the preferences of individual states and the internal dynamics of cooperation are considered.

The positions and efforts of individual states aimed at creating Europol are shown. The process of negotiations regarding the scope of powers and structure of the future Europol is being considered. It examines the process of professionalization of police cooperation that enabled Europol negotiations and the differences in police management cultures that complicated this process.

The proposals of individual states, in particular Italy, Germany, France and the United Kingdom regarding the formation of Europol, are being studied. Different positions are considered – from simple reformation of the TREVI Group to the creation of a full-fledged autonomous structure of police cooperation. The legal difficulties faced by the states when forming positions regarding the future of Europol are revealed. The security factors that pushed the process of formation of Europol are investigated. It is concluded that the formation of Europol was a consequence of the gradual convergence of the positions of European states in the process of discussing various proposals and accepting the proposals mainly of Great Britain, Germany and Italy regarding the structure and powers of Europol.

Key words: international police cooperation, police integration in Europe, EU internal security management, TREVI Group, Europol.